

CERKVENI GLASBENIK.

Organ Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 4 krone,
za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 3 krone.

Uredništvo v Alojzijeviski, upravništvo v Marijaniški.

1837 □ Anton Foerster □ 1907

Praeceptor eXCeLLens,
DVXqVe CantVs aVgVstl InfLeXe,
LVstra nataLLs septles bIna Vbl reCVrrVnt:
Vota Laeto eX CorDe:
VIVas!

Omni 10/12 Mh Jk

Koral je lep.

(Fr. Kimovec.)

Po obliki. Misel, ideja, naj bo sama na sebi še tako lepa, mora biti odeta v primerno čutno obliko, formo, da moremo govoriti o nje lepoti. Nam gre za to, iz česa sestoji ta forma, ta zunanja oblika v glasbi sploh, in posebej v koralu, dognati moramo, ali koral tudi po svoji — recimo — materialni plati odgovarja zakonom lepote.

Moderni glasbeni estetiki¹⁾ se ločijo glede zunanje oblike v dva, oziroma tri dele: materialiste, ki gledajo pri glasbi samo na prijetnost, ki jo občuti naše uho in po ušesu cela čutna plat človekova ob menjavanju višine in moči glasov, ob gibanju tonov in harmonij. — Drugi gledajo pred vsem na logično razporedbo motivov, na modro razdelitev, na ekonomsko uporabljanje glasovnega materiala, sploh na to, da kaže vsa zunanja oblika lepo umerjenost, lepo logično razdelitev, jasnost: formalisti.

Seveda moramo upoštevati tudi tretjo vrsto estetikov, idealistov, ki iščejo v glasbenih umotvorih samo tega, ali so ti umotvori zmožni v poslušaveu vzbujati čuvstva in ideje, ki jim jih je hotel skladatelj vdihniti.

Koga naj se oklenemo, po katerih principih naj sodimo koral?

Po vseh! Zakaj skladba, ki naj bo popolna umetnina, mora zadoščati zahtevam vseh treh vrst. Zdi se pa, da iz tega vzroka, ker se glasba — čeprav vpliva na najbolj abstrakten, najbolj poduhovljen način — vendar obrača na človeka kar takega, ki sestoji iz materije, poživljene z umom, obdarjene s čuvstvom. Zato mora tudi glasbeni umotvor, če nočemo da je enostranski — zadeti vse te tri komponente: čutnost, um in sree. Na koralu vsaj bomo opazili, da ustreza in sicer sijajno vsem zahtevam, ki jih stavi estetika na glasbene umotvore.

Materialist zahteva gibčen ritem: Kateri ritem pa more biti bolj gibčen kot je koralni: nobenih ovir, nobenih spon, prosto kakor navdušenje iz srea kipi koralni napev iz ust pobožnega pevca in zato prekaša po svobodnem poletu svojega prostega ritma brez taktovskega birokratizma daleč vso moderno glasbo.²⁾ In to dviganje in padanje napeva, to valovito gibanje tonov, te ljubeznive, čarobne melodije, ta veličastnost in blagozvočnost! Kakor visoki drzni loki gotških katedral, pa tudi kakor neizrečeno nežno krogovičje in drobna ornamentika gotških oltarjev rastejo in se prepletajo te melodije.³⁾ Glede bogato zasnovanih melodij nam pač ni treba podajati

¹⁾ Pr. Birkle: *Der Choral, das Ideal d. k. Kirchenmusik*, str. 180 sqq.; Gietmann: *Musikästhetik*, str. 1 sqq.

²⁾ V prislilnem jopiču takta je vzrastel glasbenik današnjih dni. Skozi zamreženo okno črt gleda iz svojega taktovskega vogla brezumno v prosti svet koralnega ritma. Zdaj pa ga postavimo pred arhitektoniko koral! Tu, kjer vlada edino prosti oratorični ritem! Nobena druga umetnost v stvarjanju melodij mu v tem oziru ni kos. (Prof. A. Urspruch: *Der Gregorianische Choral u. die Choralfrage*, str. 7.)

³⁾ Seveda, dokler se ne vglubiš — ves prepojen z moderno, pogosto silno plitvo glasbo — toliko časa se ti bo to bogastvo koralovo zdelo bizarno, celo barbarsko, kakor so pred tristo leti hiteli sekati rebra z gotških svodov in požigati neizrečeno lepe in bogate

nobenh dokazov; odpri prvo koralno knjigo, ki so jih pobožni in učeni solesmeski menihi restavrirali kolikor moč v lepoti originala, pa ti bodo te bogate nevme, ti, kakor odsev večnosti široko razpleteni jubili dokazali resničnost te trditve. In ko je na jeziku gorki, v resnici pa do dna srca hladni humanizem prevzel in prepojil krščansko kulturo in v svojem ozkem pojmovanju kolikor moč obrusil vse, kar je bilo specifično krščanskega: seveda tudi ni mogel uneti koral, tega bogatega izliva vroče ljubezni božje prepojenega srca: oropal ga je dragocenega nakita in ga oblekel v preprosto, revno — recimo — skoro beraško oblačilo.¹⁾

Formalist — recimo glasbeni modroslovec — zahteva v umotvoru logične razporedbe in kljub vsej mnogovrstnosti logične enote. To je z drugimi besedami to, kar so sholastiki imenovali *splendor ordinis* — sijajna razporedba ali *claritas et debita proportio sive consonantia*,²⁾ t. j. sijaj in potrebno sorazmerje ali soglasje. Gotovo je v tolikem bogastvu, toliki množici tonov treba enotnega reda, lepe razdelitve v proporcionalne odstavke, da more koral ugajati našemu duhu. In tako razporedbo, tak enoten red nam kaže vsak koralni napev, s tako sijajno umerjenostjo napeva po glasbenih periodah, s takim svobodnim poletom, pa vendar logično doslednim se nobena vrsta moderne glasbe ne more ponášati. Odpri nove vaticanske izdaje koral, kjerkoli hočeš, povsod najlepše proporcije! Poglej n. pr. prvi spev, ki je bil tiskan po navodilih „motu proprija“: „Asperges me“.

Ton. VII.

A - spér - ges me, Dó - mi - ne, hys - só - po et mun - dá - bor:

rit.

la - vá - bis me, et sú - per ni - vem de - al - lá - bor.

Celi spev je razdeljen v dva dela, ki si popolnoma odgovarjata, celo število not je enako 28:27, in če prištejemo ritardando v drugem delu, lahko rečemo, da sta oba dela sestavljena z matematično natančnostjo. Prav tako sta oba dela razdeljena v pododdelke, da postane vsa kompozicija jasna. Hkrati opazamo lepe glasbene asonance, glasbene rime. Enoto pri koralnih spevih zlasti varuje skrbno, rekel bi ekonomično varčno izrabljanje motiva. Pa s kako prostostjo, a vendar s kako finim čutom izpreminja, krči, razširja, obrača originalni motiv! Oglejmo si že navedeni spev tudi v tem oziru: Glavni motiv je melodija na besedah „asperges me“. Kako krepko zastavi v nižavi na toniki in se v valovitih potezih dviguje kvišku do dominante in gotške altarje. Pa ni bil kriv namišljeni barbarizem gotike, ampak omejenost umetniškega umevanja. Zlasti seveda te naš — recimo — kranjski koral, kakršen je, ne bo navdušil, in ti tudi ne bo odprl oči, da bi mogel prav umevati koral, kakršen je v resnici. In dokler bomo posili gluhi in slepi za vso krasoto, ki se nam kar vsiljuje, dokler bodo osebni oziri odločevali v koralnem vprašanju, nam pač ni pomoči.

¹⁾ Pr. P. A. Kienle: Choralschule str. 145–4.

²⁾ Pr. Summa S. Thomae 2–2, qu. 39 a. 8, 5; 1. qu. 180 a. 2.

³⁾ Pišem žal v modernih notah, ker tiskarna nima koralnih tipov.

na njej obstane. Na besedi „Domine“ se ponovi prvotni motiv nekoliko izpremenjen, glede not razširjen, glede intervalov skrčen in v višjo lego prestavljen. Ta motiv tvori hkrati lepo vez med prvim in drugim oddelkom prvega odstavka in sploh višek razvoja. Besede: „hyssopo et mundabor“ zopet kažejo prvotni, nekoliko razširjeni motiv, ki se nagiba k lepo zaokroženemu koncu. Drugi del začne z istim motivom kot prvi v originalni obliki. Pri „et“ se motiv v skrčeni obliki, v višji legi — vendar nekoliko nižje kot v prvem delu — ponovi, besedica „super“ nam kaže samo srednji del prvotnega motiva na istem mestu, konec je popolna rima s koncem prvega dela. Sploh je drugi del popolnoma podoben prvemu, v natančnih proporecijah s prvim sestavljen — pa vendar, kakšna razlika! Isti motiv, na isti način obdelan samo z malimi izpremembami: resnično mojstrsko delo!¹⁾ Kakor isti glas čeprav jasno odmeva od predmetov različne formacije, vendar ga vsak predmet nekoliko preliči, tako je tudi tukaj drugi del odmev prvega, preličen po formaciji teksta. S tem se varuje puste enoličnosti, hkratu pa ohranja enotnost kljub vsej mnogovrstnosti.²⁾

Če še idealistu pokažemo, kako lepo se koralni napevi ujemajo z idejo, ki jo izraža besedilo, kako to idejo obogate in razžare, smo v širokih potezah načrtali skico koralne lepote. Držimo se kar že zgoraj navedenega zgleda! Tekst nam izraža hrepenenje, srčno prošnjo grešnega človeka po očiščenju. Ali napev to prošnjo podpira? V nižavi, toniki duševne revščine začenja in dviga svojo prošnjo proti nebu, na sredi pota (na dominantni) pa obstane in se v sveti grozi ne upa naprej. Pa vendar premaga strah in se v srčni prošnji zaupno dvigne prav v višavo pred prestol božji priznavajoč Boga za svojega Gospoda in kot takega s prisrčnim motivom na Domine proseč usmiljenja. Zdi se, kakor da bi široko razprostrl roke in hotel objeti in prikleniti nase usmiljenje božje. In blagoslovljen z božjim usmiljenjem napev v mirnih, rekel bi, skoro veselih postopih upada, dokler ne izzveni v hvaležno veselem počitku na „mundabor“. Pa kakor dobremu otroku ni dovolj enkrat prositi odpuščanja, tako se napev še enkrat dvigne s prošnjo: „lavabis me“, toda zaupanje, da je že očiščen, ga napolni z radostjo: in ves vesel (motiv na „et“) se vrača počivat v mir božji.

Tak je koral po svoji zunanji obliki: napevi bogati, da so najbogatejše moderne melodije v primeri ž njim revne; neizrečeno lepo in dosledno urejen, čeprav urejen s prostostjo otrok božjih; v izražanju idej do te ure neprekošen. Za naš zgled je to dovolj dokazano. In vendar je ta najpreprostejših eden. Vzeli smo ga zato, ker je prvi, da se nam ne bi očitalo, da smo po dolgem iskanju našli kaj takega, kar bi se dalo za silo porabiti za naše dokazovanje. Če bi začeli analizirati bogatejše, potem bi še le lahko občudovali bajno krasoto in bogastvo koralnih spevov! Morala se nam ponudi prilika za to delo v bodočnosti.

¹⁾ Če bi hoteli še natančnejše analizirati (Pr. Birkle: „D. Choral“, str. 208 sqq. ali Vivell: „D. Gregor. Gesang“, str. 101. sqq.), bi nam postalo to mojstrsko enotno delo še bolj jasno.

²⁾ Saj prav ta enota v mnogoličnosti, ta stvarjajoči um, ki se kaže v tem, da toliko različnih oblik spoji v harmonično celoto, je tisti sijaj (splendor ordinis), ki smo ga zgoraj omenjali.

Ceciliansko gibanje na Hrvatskem.

Oznani smo že v našem listu, da se je z letošnjim letom tudi na Hrvatskem zašlo precej živahno gibanje v prilog resnobni cerkveni glasbi. V Zagrebu je z novim letom začela izhajati „Sv. Cecilija“ smotra za crkvenu glazbu. Šest zvezkov tvori prvi letnik, ki leži kompletan pred nami. Reči moramo: Težak, a dober začetek. Toda mladim, navdušenim urednikom lista ni bilo dosti, da se vzdržuje časnik, ki naj bi priporočal in širil cerkvenoglasbeno reformo po hrvatski zemlji, ampak hoteli so si zasnovati tudi „Cecilijino društvo“. Dne 21. novembra so se konstituirali in ob tej priliki je krenil tudi urednik našega lista v beli Zagreb, da izreče svojo radost nad sosednim društvom in da osokoli mlade Cecilijance za vztrajno, marljivo delo. Led je prebit, polje je pripravljeno, treba torej le delavnih moči in vspela bo na hrvatski zemlji reforma cerkvene glasbe.

Osnutek „Cecilijinega društva“ se je takole vršil:

Ob deveti uri je bila slovesna sveta maša v prvostolni cerkvi. Pel jo je ob asistenci več duhovnikov preč. g. kanonik dr. Suk. Na koru pa se je pelo po temle vspevedu: *Introit: Koralno. Mješoviti zbor. Kyrie iz mise I. Mitterera op. 67. b. Muški zbor. Gloria iz mise S. Sechtera. Muški zbor. Gradual. Koralno. Mješoviti zbor. Credo. Koralno. Mješoviti zbor. Offertorium. Koralno. Mješoviti zbor. Sanctus iz mise L. Ebnera op. 59. Muški zbor. Benedictus iz „Missa brevis“ od I. P. Palestrine. Mješoviti zbor. Communio. Koralno. Mješoviti zbor. Agnus iz mise L. Ebnera op. 59. Muški zbor.* — V zboru so peli koralisti stolne cerkve, pevci društva „Vienac“ v nadškofijskem semenišču in gimnazijci, ki pojeja deške glasove v zboru stolne cerkve. Zbor je vodil g. Filip Hajduković, orglal pa je stolni organist prof. Vatroslav Kolander.

Odkrito pripoznam, da me je to petje iznenadilo. Ne bom pa se toliko pomudil pri četeroglasnih skladbah: le to naj omenim, da mi je koral nad vse ugajal. Tu ni bilo nič trdega, okornega, dolgočasnega, marveč zdelo se mi je, da prevzemajo ti lahni, prožni glasovi veličastno prenovljeno cerkev kot verna, pobožna molitev, ki se dviga proti oblakom. Da, kjer bodo koral tako peli, ondi bodo tudi neveselaki morali pripoznati, da je to cerkveno, pa tudi umetno petje. Vsa čast torej onim, ki so pevski zbor vadili, potem pevcem in orglavcu, ki je znal spremljati tako nalahko, da z nobeno tipko ni niti za las zaostajal. Na Slovenskem, vsaj na Kranjskem, še nisem slišal tako popevati koral.

Ob deseti uri je bila skupščina v dvorani kr. možkega učiteljišča. Zbralo se je nekako sedemdeset prijateljev cerkvene glasbe. V vnesenih besedah pozdravi zborovalce g. Milan Zjalič, ki hkrati predlaga, naj vodi današnje zborovanje g. župnik iz Mrežnice Dolački, ki se z vso vnemo loti svojega poverjenega mu posla ter mej drugim izgovori tele bodrilne besede: „Malo govorimo a više radimo!“ Predno se je začel razgovor o društvenih pravilih je pozdravil skupščino predsednik ljubljanskega Cecilijinega društva kanonik dr. Karlin. Izražal je svoje veselje nad novim

društvom v Zagrebu, ker je delovanje v prilog cerkveni glasbi zlasti za duhovnika — idealno delovanje. Zvanje svečenikovo je v cerkvi, čim večja slavnost cerkvena, tem večja njegova radost. Za to idealno delovanje se je zavzel kot mlad bogoslovec pred tridesetimi leti in je zvest ostal idealom cerkvene glasbe do danes. Ne mara si prisvajati proroških svojstev, a toliko si vendar le dovoli izpregovoriti: Če se bode zavzela duhovščina za cerkvenoglasbena reformo, potem bode sigurno uspevala. Zato ga veseli, ko vidi v pripravljalnem odboru mlade, čvrste, navdušene svečenike, ki bodo krepko segli novemu društvu pod pazduho, da ne omahne in ne pade v detinski dobi. Veseli pa ga tudi, da se je Cecilijino društvo osnovalo za vse hrvatsko ozemlje, da bodo torej vse hrvatske biskupije imele priliko v zvezi z glavnim društvom napredovati na tem doslej precej pozabljenem polju. Veseli ga nadalje, da je cerkvena glasba v prvostolni cerkvi belega Zagreba na tako visoki stopinji razvoja, kakor smo danes čuli, kar daje upravičenih nad, da se bode od tega idealnega središča reforma širila po deželi in cerkvenoglasbena umetnost popularizirala od župnije do župnije. Veseli ga naposled tudi to, da mu je dana prilika zasnovati danes osebni stik z gospodi, ki so že doslej tako častno in oduševljeno delovali za vzvišene ideje cerkvenoglasbene preosnove. To skladno, skupno delovanje bode dalo nam Slovencem in Vam Hrvatom moči in energije, da prvotni ogenj ne ugasne, ampak da se ohrani, da se razširi, razžari in razplameni po vsej slovenski in hrvatski zemlji.

Po tem slovenskem pozdravu, ki je bil sprejet z obilnim priznanjem, se je začel razgovor o novih pravilih, ki so se odstavek za odstavkom sprejela z nekaterimi izpremembami. Naposled je bila volitev odbora. Predsednikom je bil izvoljen kanonik Franjo Šultajs, tajnikom Milan Zjalič.

Popoldne ob štirih je bila napovedana v stolnici glasbena produkcija z nastopnim vspevdom: 1. Vatr. Kolander: Fantazija C-moll za orgulje. Izvadja na orguljama sam g. skladatelj. 2. „Gloria“ iz koralne mise „in festis solemnibus“ (Vatikansko izdanje). Mješoviti zbor. 3. a) „Hvala Marijina“, b) „Zdravo nado“. Hrv. pučke pjesme, Harmonizovao prof. Fr. Dugan. Mješoviti zbor. 4. „Magnificat“ toni tertii od nepoznatog auktora iz 16. stoljeća. Peteroglasni mješoviti zbor. 5. S. Bach: Preludium i Fuga A-moll. Izvadja na orguljama g. prof. V. Kolandra. 6. F. Witt: Te Deum. Op. 10. Mješoviti zbor uz pratnju orgulja.

Cerkev je bila polna odličnega občinstva, kar je veselo znamenje, da se verniki v resnici zanimljejo za lepo cerkveno glasbo. Ves vspev se je izvršil s hvalevredno preciznostjo. Zlasti pa smo občudovali mojstra na orgle g. prof. V. Kolandra. Čast, komur čast. Walkerjeve orgle v zagrebški stolnici in pa mojsterski organist, to daje slušateljem vzvišenega užilka in harmonične zadovoljivosti.

Zdelo se nam je primerno, da podamo svojim čitateljem poročilo o prvem koraku sosednjega Cecilijinega društva. Sedaj pa v plemeniti tekmi naprej za razvoj in preosnovo cerkvene glasbe!

Nove orgle.

V Stari Oselici.

Orglarski mojster Zupan je izdelal za to gorsko faro nove orgle. Nad igralnikom se blesti napis: opus 107. Zares veliko število za slovensko tvrdko. Pravilo se mi je, da se je Zupan pri svojem najnovjšem delu zelo potrudil, ker bi rad dobil naročila za kake orgle v obližju, kjer si jih ravno nameravajo omisliti.

Delo se mu je posrečilo, tudi cena je nizka. Za 8 popolnoma izpeljanih registrov 2450 kron ni prenapeta cena. Pogrešal sem v manualu kakega bolj nežnega spremana. Res je Gamba precej lepa in Principal ima prijeten, zaokrožen glas, kakor jih doseđaj še nisem veliko slišal, a za malo cerkev je vse premočno. Hvala Bogu, da so pri nas že oni časi minuli, ko je bilo treba pri petju v cerkvi le vpiti in orgle šumeče močno doneti, da je ugajalo in se hvalilo. Napredovali smo že toliko, da ljudstvo raje sliši tiho, a precizno izpeljano petje, in orgle z nežnimi glasovi bolj ugajajo. Zato naj bi imele več nežnih spremenov in sapni pritisek naj bi ne bil več tako velik, pa bi imele nekak „nobel“ glas, če tudi stoje v gorski župni cerkvi.

Kar sem pa v manualu pogrešal, dobil sem v pedalu. Tu pa ravno manjka poln, močan, markanten bas. Pedal-kopel je res precej močan, a pri preskušnji ga nisem mogel rabiti, ker je bila radi večdnevnega deževja cerkev mokrotna in je vlaga vplivala najbolj na pedal-kopel.

Na kmetih so velikokrat pete litanije, pri katerih včasih vsa cerkev poje. Prevladujejo ženski višji glasovi. Organist boče obdržal vse v pravem taktu in tempo le s pomočjo markantnega pedala. Ako je petje na koru in po cerkvi vse le v višji legi in ga pri tem podpirajo še močni glasovi iz manuala, kako razmerje nastane v harmoniji, ako je bas — basis, podlaga — bolj medel, prazen, neodločen, tako da se kar izgubi? Opaža se tolikrat, da jamejo glasovi po cerkvi padati, včasih celo za osminko tona, ker ni prave opore. Zgornji glasovi se nimajo na kaj naslanjati, zato vse negotovo v zraku plava.

Poglejmo novo opravljene frančiškanske orgle v Ljubljani. Kadar je plenoorgano, kako grandiozno vlogo igra takrat pedal! Skoraj da je premočan. In vendar so tu delali dispozicijo in določevali menzuro naši najboljši veččaki, in to celo za glavno mesto, kjer hočejo biti bolj fini, bolj nobel, kakor na kmetih.

Naj g. Zupan ne zameri odkritim besedam! Videl sem, da se je za svoj 107. opus zelo potrudil, ga tudi solidno izvršil, pravilno vse egaliziral in čisto intoniral, a oba pianobas in subbas v pedalu le ne odgovarjata tovarišem v manualu. Morda bi kak violonbas bil bolj kos svoji nalogi. Sploh sem slišal že večkrat dobre organiste tožiti, zakaj ne dela Zupan krepkejšega pedala. Intonira vse močno v manualu a ne v isti meri v pedalu. To sicer ni tehnična napaka, le poumajkljivost je, ki se prav lahko popravi. Morda g. Zupana ni še nobeden na to opozoril.

Ker je tvrdka Zupan dovolj renomirana, priča temu številka 107, je ni treba še posebej priporočati. Okoliš po Kranjskem, Goriškem in Istriji je tako obširen, da bosta oba naša mojstra Milavec in Zupan imela zadosti naročil in zaslužka. Naj le solidno izvršujeta svoj posel in se ozirata na svete strokovnjakov.

Idrija, dne 22. novembra 1907.

Mihael Arko,
dekan.

Dopisi.

Idrija 23. novembra 1907. — God sv. Cecilije smo letos prav slovesno obhajali. Zjutraj ob 7ih smo peli Missa Dominicalis No. 11, zložil Jos. Gruber, graduale Wendlerjev in offerterij Nikelnov. Pri večernem koncertu v Didičevem salonu je bilo poleg 7 točk za orkester tudi naslednjih 7 pevskih točk: Zazula-Fajgel „Rudarska“, možki zbor, Foerster „Ijubica“, veliki mešani zbor, Juvanee „Pastir“ možki zbor, tenor in bariton solo in dvospev; Mendelssohn „Da bi vso ljubav izlila“ ženski dvospev, s spremljevanjem orkestra; „Schuman „Ci-

gansko življenje“, mešani zbor, soli in dvospevi s spremljevanjem orkestra; Volarič „Oj z Bogom ti planinski svet“, moški zbor z bariton solo in Stegnar „Naš mešani zbor“ šesterglasen mešani zbor. Kakor se iz programa razvidi: težke in dolge skladbe. A obhajali smo desetletnico, odkar na ta dan tako svoj god praznujemo, zato smo hoteli v težkih skladbah pokazati, kaj se v desetih letih doseže. Koncert je trajal 3 ure, točno ob 8ih se je pričel in ob 11ih se je oficijelni del končal. Pavze so bile prav kratke in 3 točke so morali ponavljati; občinstva, kar je moglo dobiti kak sedež. Po drugi točki je izpregovoril g. dekan o slavnostnem dnevu sledeče: Čislani navzoči! Na današnji dan poseti več Rimljanov in v Rimu navzočih romarjev cerkev sv. Cecilije onostran Tibere. Pravi Rimljan tega dne ne bo pozabil, saj on se tako rad pobaha s svojo zgodovino in ponosen je na osebe domačega mesta, katere ostali svet občuduje. Zato roma danes plemenitaš in prostak, bogatin in revež, pobožni kristjan kakor tudi brezverec na ono mesto, kjer je sklenila svetnica svoje junaško življenje. Beremo v zgodovini, kako so slavili družine Cornelijev, Fabijev in dr., ki so naklonile v stoletjih rimski državi slavnih vojskovodij, imenitnih govornikov, vplivnih senatorjev in nadarjenih konzulov. In sedanji Rimljan ni nič manj ponosen na svoje pradede, pa naj si boše revež, da niti ne ve, ali se boše jutri do sitega najedel, ali pa še čisto mlad, da bi mu take zavrednosti niti ne prisodil. Spominjam se dogodka iz svojega prvega potovanja v Rim. V 9 težkih omnibusih smo naglo drdrali po kvirinalski cesti navzdol, kar priskače bosí, raztrgani šletni fantiček do našega voza, ter se hoče na železni držaj okleniti, da bi se z nami peljal. Zbal sem se zanj. Naj mu spodrsne noga, ali omahne roka, ga za njim leteči konji in voz, v katerem sedi 16 romarjev pomandrajó do smrti. Zaklical sem skozi odprta vrata: Fanciullo, va via! Deček pojdi stran! Strogega ukaza se je fant res zbal in odskočil stran. A ko me je po strani z očmi ušnil, me premeril od nog do glave, nabral svoje ustnice v zaničljive gube in ponovil za menoj „va via!“ sem bral nehote v njegovih potezah užaljeni ponos. Z vso svojo ponašo mi je očital: tu, forestiere! ti tujec kličeš meni, rimskemu meščanu, stran, s pota!? Ti si le za par dni prišel ogledat si naš Rim, kraljico sveta, a jaz imam tu stalno domovinsko pravico. Tvoji predniki so bili barbari, divjaki, morebiti celo sužnji Rimljanom, a moji pa gospodarji sveta, ki so dajali povelja, katere so morali najbrž tvoji predniki slepo slušati. In ti se drzneš meni klicati „stran s pota“? — Ta mali kebrček je imel komaj 5 let. Tako je prirojen ali priučen narodni ponos Rimljanu in naj si bo tudi ubog, ali še zelo mlad.

Zato se ne bomo čudili ako na današnji dan roma cela truma Rimljanov v Cecilijino cerkev, saj se tu obnavljajo zgodovinski spomini, saj velja počastiti plemenito Rimljanko, ki se ni uklonila povelju, nasprotujočemu njenemu prepričanju, temveč še mlada deklica je pokazala toliko značajnost, da je raje žrtvovala tudi svoje mlado življenje, nego da bi odstopila od svoje poti. To vabi danes v cerkev onstran Tibere tudi onega, ki nima nič vere. Avstrijski romar, ki je bil pred par leti današnji dan v Rimu, popisuje vedenje obiskovalcev v cerkvi sv. Cecilije. Rimljan je živahen, razposajen, lahkomišljen, pravi dobrovoljček, v cerkvi nekako predomač. Ni čuda saj ima v svojem mestu nad 400 božjih hramov. A danes je pa v tej cerkvi resen, bolj zamišljen in se ves čas obnaša spodobno.

Vsak romar krene takoj pri vstopu v cerkev na desno, kjer se v prvotnem stanu nahaja kopalna sobana. Tu zaprta naj bi se bila zadržala Cecilija s soparom, zarujavele železne cevi so še izpeljane po zidu. Od tam gre ob desni strani ladje naprej. Ogleduje mogočne stebre in občuduje krasne kapitole, ki so danes z zelenjem okrašeni. Nehote se spominja onega večera, ko je Cecilija, mlada nevesta ob strani svojega ženina prvič prestopila te prostore. Tudi takrat je bilo po starem rimskem običaju vse v evetlicah, divno petje, krasna godba, nebroj služabnikov jo je sprejelo in trupe sužnjev so se priklanjale novi gospodinji.

Pride do velikega altarja. Pobožno pokleknejo, se klanjajo svetnici, zahvaljujejo za pomoč, prosijo za nadaljno podporo. Drug zopet stoji in zamišljeno gleda v oltar. Večina ugiba, ali je še v tej krasni marmornati krsti celo njeno truplo ali je pa že razpadlo v prah in pepel. Iz zgodovine je poučen, da so leta 818. odprli njen grob in videli čez 600 let še nepokvarjeno njeno truplo. Rane na vratu še skoraj sveže, robei pri nogah, kakor da bi bili šele včeraj v krvi namočeni. Rabelj je bil sicer navajen svojega krvoločnega posla, a vendar se mu je roka tresla, ko je moral glavo odsekati mladi aristokratnji, ki ni zakrivila smrti.

Trikrat je sicer mahnil, četrtič ni smel, in ko se glava še ni ločila od trupla, je strahoma zbežal, kristjani so otirali z robei krvave rane in čez tri dni dejali tudi te robee s Cecilijo v krsto. Leta 1499. so popravljali veliki oltar. Takrat so odprli tudi njen grob in videli, da Cecilija še vedno spi v krsti, kakor so prej brali o njej. Od tedaj niso več odprli groba in zato pomisli obiskovalec je li Bog njene telesne ostanke še tako ohranil, ali pa so se že sesuli v prah, kakor drugim zemljanom? Četudi odgovora ne dobi, vendar čuti da je na svetem prostoru, zato nekako resnobno na levi strani ladje zapušča cerkev. Tako popisuje avstrijski romar dostojno vedenje romarjev današnji dan.

Da je Cecilija svojega ženina — nevernika — izpreobrnila, k temu je pripomogel angel, ki jima je prinesel rdeč venee iz vrtnic. Kazal jima je s tem, da venee, plačilo, dobita, a v rožah so traji, bode ju še marsikaj zbedlo, tekla bode kri. Če mi obrnemo to na cerkvene pevce, lahko rečemo, tudi njim venee plačila ne izostane. Preden pa ga dobe, bode še obilo traja. Zato skrbe v prvi vrsti kritiki, v drugi pa pota k stalnim rednim izkušnjam. Kjer ni rednih vaj, tam ni mogoče pravega cerkvenega petja. To vidimo pri naših društvih, ki napravijo po dve ali tri veselice na leto. Štirinajst dni pred nastopom imajo nekaj skupnih izkušenj, potem je pa zopet mir, a takoj pri prvih akordih poznaš, da je vse le za silo. Cerkvni pevec pa ima vsak teden vsaj eno vajo. Veliko zatajevanja je treba, da se to izvrši, a zato naj gleda na venee plačila, ne pa na trnje.

Današnje priliko porabim da se očitno zahvaljujem našemu obilnemu pevskeemu zboru na žrtvah, katere prinaša, ko prihaja vsak teden po dvakrat k pevski izkušnji. Vem, da je včasih truden, ko je ravno dospel od dela, večkrat slaba pot ne vabi na prosto, je kaka družba v hiši, ki se težko opusti in izgovor se takoj najde: saj mene ne bodo pogrešali, ali: saj danes najbrž ne bode kaj novega in staro že znam. Izvajanje današnjega precej težkega programa kaže da se bodočega traja ne ustrašijo in to že dolgih 10 let, in gospoda, danes tu zbrana ravno s svoje navzočnostjo kaže, da zna ceniti trud a tudi uspeh rednega delovanja. Zato zakličem našemu pevskeemu zboru, kakor tudi vsem tu navzočim prijateljem lepe umetnosti, cerkvenega petja trikrat: *Živio!*

Bil je lep večer. Sploh trdijo nekateri, da je Cecilijin koncert najlepša zabava v celem letu v Idriji. To se posebno vidi pri gostih, ki po končanem koncertu še več časa obsede, ker se tudi krčmar potruji, da gostom izborno postreže.

Dobrava pri Kropi v decembru 1907. — Dolgo, dolgo se že nisem oglasil in Vi, g. urednik, porečete morda danes: „Vendar enkrat glas od znanega dopisnika iz prejšnjih časov“. Nisem vam pisal, ker nerad tožim svetu svoje boli, saj so lamentacije le za veliki teden. Kot vesel pevec in kolikor toliko muzik sem imel v preteklem času bridke izkušnje zlasti z organisti, ki so, bodi mimogrede povedano, skoro vsi delali nečast temu imenu. Eden izmed njih je pa odpovedal službo tisto popoldne, ko se je zjutraj raz leco priporočal — „Domoljub!“ Čast Bogu, da so to tempi passati. Danes je drugače in dobravski pevski zbor sme brez skrbi stopiti na plan! — Pred nekoliko leti je pisec teh vrstic poklical k sebi malega, a nadarjenega dečka ter ga vprašal, če bi se hotel učiti orglati. Kdo je bil bolj vesel, kot mali Tonček? Pridno je prihajal v župnišče ter se vadil na harmonij in ko je dobil prvo podlago, ga je pisec poslal na „visoko šolo“ k znanemu skladatelju župniku J. Lavtižarju. Požrtvovalnost blagega prijatelja in nadarjenost pa vstrajna pridnost učenca — vse to je povzročilo, da danes naš organist Anton Špendov igra tako spretno, da bi čast delal vsaki še tako veliki župniji. V kratkem času je naučil pet latinskih maš, ki se vse izvajajo precizno. Slovenskih pesmi pa znajo nebroj, najraje pa pejejo P. Hugolinove in Angelikove.

Pevski zbor naš ni velik; šteje namreč 2 soprana, 2 alta, 2 tenora in jednega basista, pa to število zadošča popolnoma za našo malo, toda jako akustično zidano cerkev. In kadar se raz kor oglasi krasni sopran, mogočen pa vendar tako mil, katerega spremnja mehki in topeli alt z mladeniško čvrstim tenorjem, katerega podpira močni bas — tedaj v sveti navdušenosti Dobraveci pošiljajo svoje molitve do neba. Zapisal sem te vrstice, da pred javnostjo dam čast in hvalo našemu vrlému pevskeemu zboru in njega vnetemu vodju in pa zato, da jih stavim za zgled marsikateri večji župniji, kjer, kar zadeva pravo cerkveno petje, spe nevzdravno spanje.

Brezje pri „Mariji pomagaj“ meseca decembra 1907. — Minulo je 14. julija šest let, odkar delujem na tej sloviti božji poti kot organist. Med tem časom je le parkrat prinesel „C. G.“ nekaj skromnih vrstic o tukajšnjem napredku cerkvene glasbe. Dasiravno sem že v prvem dopisu v „C. G.“ (l. 1902, št. 8.) nekoliko opisal žalostno stanje tukajšnjega cerkvenega petja, ne morem tega še sedaj pozabiti, ker je bil res tužen nastop zame, ko sem prihajal ves navdušen do svojega poklica iz bele Ljubljane, kjer sem imel vedno polna ušesa krasne ubrane cerkvene glasbe, v ta v tem oziru do skrajnosti zapuščen kraj. Torej hočem navesti natančneje napredek tekom omenjenega časa. Latinske maše so se v tem času priučile sledeče: 1.) „Kind-Jesu-Messe“ op. 26 I. Schveitzer. 2.) „Schutzengel-Messe“ op. 27 I. Schveitzer. 3.) „Missa in hon. s. Antonii Paduani“ P. Ang. Hribar. 4.) „Missa in hon. s. Joseph“ P. Ang. Hribar. 5.) „Lateinische Messe“ op. 9 K. Kempter. 6.) „Missa in hon. B. M. V.“ op. 39 J. Pogačnik. 7.) „Missa in hon. s. Caeciliae“ op. 15 Ant. Foerster. 8.) „Missa in hon. ss. Innocentium M. M.“ I. C. Bischoff. 9.) „Missa in hon. ss. Angelorum Custodum“ op. 78 Jos. Gruber. 10.) „Missa Mater Dolorosa“ op. 51 Jos. Gruber. 11.) „Messe für 2 Singstimmen“ P. Hartman. 12.) „Missa Brevis“ op. 34 V. Goler. 13.) „Missa Dominicalis I.“ op. 96 Jos. Gruber. Vse navedene maše so se proizvajale večkrat, a manj kot dvakrat nobena. Ako je slovesna sv. maša, se poje navadno Graduale od Ant. Foerster-ja, če je pa le peta, se navadno Graduale recitira. Ofertorij iz „Enchiridion“ J. B. Tresch, od Jos. Gruberja in J. Boleta. Int. in Com. koralno, večinoma z vsemi pevci (gregorianski koral). V slučaju nepričakovane romarske maše pojem koralne vloge sam, za Ofertorij se vložil kak „Ave Maria“ ali kaj drugega primernege. „Requiem“ se pojejo: 2 od P. Ang. Hribarja, 1 od F. Kimoveca in koralni (gregorianski koral, ki je zmožen peti ga tudi cerkveni zbor). „Tantum ergo“ iz Cecilije št. 1, 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10, 11, 15. Iz C. Glasbenika, katere je prinesel pred nekaj leti od P. Ang. Hribarja skupaj 7. J. Bolè 3. 12 „Pange lingua“ (Tantum ergo) V. Goler št. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10. Josip Gruber op. 107 št. 1, 2, 3, 4. Pri navadnih sv. mašah se rabi „Cecilija“, „Slava Bogn“ vseh 5 zvezkov, izdala P. Ang. Hribar in P. Hug. Sattner. „Slava Brezmadežni“ P. Ang. Hribar. „Marijine pesmi“ op. 15 Ig. Hladnik. „Šmarnice“ in novejša izdaja „Marijinih pesmi“ P. Hugolin Sattner. Pri vseh teh zbirkah se je prezrla le redko katera številka, posebno pa pri zadnjih dveh ne. Rabijo se tudi „Mašne pesmi“ P. Hugolin Sattner št. 1, 2, 3, 4, 8, 10. J. Bolè op. 4. „12 Marijinih pesmi“ J. Pogačnik št. 1, 2, 4, 6, 7, 12. „Marienlieder“ J. G. Zangl št. 1, 2, 4, 5. „Mariengesänge“ E. Hochreiter I zvezek št. 1, 5, II. zvezek št. 1. Iz obrednih venčkov „Marijinih pesmi“ P. Ang. Hribar tudi več števil. „Slava Jezusa“ P. Hugolin Sattner št. 2, 3, 5, 8, 10, 11, 14, 15, 17, 23, 24, 27, 29, 39, 40, 41, 47, 55. „Adoro Te“ Ig. Hladnik št. 7, 9, 15, 24, 25, 28, 31, 34. V zadnjem času se je proizvajalo več pesmi tujih skladateljev in sicer iz „Loblieder“, kjer nastopajo skladatelji: P. Griesbacher, M. Haller, A. Koller, Ig. Mitterer. J. Quadflig: „Marienpreis“ op. 54. Ig. Mitterer št. 1, 2, 3, 11. Na razpolago je še „Marienperlen“ von Alban Lipp. Der Makellosen ein Edelweis (Marijine) V. Goler, ki se bode še tudi v kratkem kaj krasnega proučilo. Tudi Sreča Jezusovega se jih poje več od V. Golerja, ki so res krasne skladbe. Vse zadnje omenjene pesmi tujih skladateljev so predstavljene ali vsaj podstavljene v slovenski tekst. Za večje praznike se rabijo njim primerne pesmi različnih skladateljev. Preludira se vedno z not, zlasti 1.) „Der neue Organist“ I. del op. 40 G. V. Körner. 2.) „Orgelmagazin“ 4, 10, Festspiele, 6 Festpracludien, vsi od Dr. V. Volkmar-ja. „Rinck-Album“ Vor- und Nachspiele. „Hesse-Album“, Vor- und Nachspiele (novejša izdaja). „Orgel-Album“ J. S. Bach. 2 „Fantasien“ Dr. V. Volkmar. Prva fantazija Ig. Hladnika. Orgel-Compositionen von Moriz Brosig zvezek I.—V. 30 Präludien, 12 Choräle mit Veränderungen, 15 Nachspiele, 15 fugierte Nachspiele (pedal obligaten) Ch. H. Rinck.

Zbor šteje sedaj le 14 pevskih moči. Pred letom so zbor zapustili in šli v tujino 2 tenorista in 1 bas. Četrtri ki nas je pred kratkim zapustil je bil č. P. Jeronim, ki je redno sodeloval na koru vkljub obilnemu spovedovanju, in odšel na Vič pri Ljubljani kot voditelj tamošnje cerkvene glasbe. Bog mu plačaj za ves njegov trud in daj obilno dušne in telesne podpore, da si bo mogel pridobiti vstrajnih pevskih moči v prosepah nove župne cerkve in v čast sv. Antonu Pad. — Vse to podajem kot izkaz 6½ letnega delovanja bodoči inšpekeji, katera se bode lahko prepričala o resnici.

Ivan Bolè, organist.

Mostar, 16. listopada. — Prijetno nas je iznenadila novica hrvatskih časnikov, da se je v Zagrebu zasnovovalo Cecilijino društvo. Hvala Bogu! morem vzdihniti iz dna sreca. Vaš marljivi dopisnik iz Djakova je že marsikaj omenil o cerkvenem petju po Hrvatskem, a do Hercegovine še ni seglo njegovo pero. Kaj pa bi naj tudi poročal od tod? O cerkvenem petju tukaj še niti ni duha ne sluha. V edini katoliški cerkvi v Mostaru (katera je ob enem samostanska in stolna) se nahajajo orgle. Po deželi pa, kolikor mi je do sedaj znano, se niti ne poje med službo božjo. Neverjetno in kakor bajka iz davnih časov se zdi človeku, kar tukaj vidi in sliši z lastnimi očmi. Zdi se mi, da smo poglobljeni za pol tisočletja v preteklost, posebno kakor je življenje med seljaki. Poje pa tukaj po mestu vse, kar leze in gre. Prav nekaj izrednega je opaziti posebno pri Turkih, kateri pojejo vse v molu, prav nekako koralu podobnega in to je slišati še od niti za šolo doraslih otrok. Kmečko ljudstvo iz okolice odpeva evangelij pri službi božji glasno po vsej cerkvi. O božiču pojejo med celo mašo v hrvatskem jeziku, a tudi tako nekake koralne melodije. To bodi povedano onim, ki trdijo, da koralno petje ni za ljudstvo.

Pri šolskih mašah pojejo največkrat gimnazijci; včasih učenke dekliške šole usmiljenih sester. Pri slovesnih sv. mašah pojejo pa frančiškanski kleriki, koralno (staro) brez ulog. Petje pri popoldanski službi božji pa oskrbujejo slovenske šolske sestre z gojenkami dekliške sirotišnice. Takrat se poje navadno: O salutaris, vsako nedeljo pete lavretanske litanije, Tantum ergo in k sklepu Marijino pesem. Meseca majnika pojejo tudi vsak dan pri sv. maši in pri šmarnicah zvečer.

Litanije Sreca Jezusovega so letos prvokrat peli po napevu p. Angelika prvi petek v oktobru. Peti se pa morajo cele litanije brez duhovnika. To mi ne ugaja in tudi ni pravilno. Tako bi bilo še marsikaj najti, na čimer bi imel Vaš kritik obilno posla. Želeti bi bilo, da bi novo Cecilijino društvo poseglo čez hrvatsko mejo v Hercegovino, kjer tudi biva zaveden, krščanski hrvatski narod. Bog z Vami — i z nami — sv. Cecilija!

Sedemdesetletnica blag. g. Antona Foersterja.

Na čelu našega lista prinašamo danes sliko moža, ki je tako tesno spojen z našo cerkveno glasbo, da o njej niti govoriti ne moremo, ne da bi s častjo imenovali ime Foersterjevo. On je mejnike postavil cerkveni glasbi na Slovenskem in zasnovoval strujo, v kateri se mora gibati cerkvena glasba, ako hoče dosežati svoj namen. On je glasbeni vodja Cecilijinega društva izza prvega začetka, vodja orglarske šole v Ljubljani ves čas, kar jo imamo, in pravkar je završil uredovanje 30. letnika glasbenih prilog pri našem Cerkvenem Glasbeniku. To zadostuj v znak, da se mu odkritosrčno in z globoko zahvalnostjo klanjamo ob njegovi sedemdesetletnici, katero bode praznoval dne 20. decembra, želeč, da ga ljubi Bog po priprošnji sv. Cecilije ohrani še mnogo let v dušni in telesni čistosti na iskreno radost vsem neštetim prijateljem, znancem in učencem cerkvene glasbe.

Razne reči.

— Rihar redivivus. Izkušnja, da se popeva še veliko Riharjevih pesmi v prvotni, po eni strani silno skromni, po drugi zopet prebujni obliki, me je privedla do tega, da sem se lotil urediti Riharjeve pesmi, ki so porabne za cerkev, pa še ne vnovič izdane. Za poizkušnjo bi izšlo krog 20 pesmi v januariju. To so pesmi praznikov Gospodovih in nekaj obhajilnih. Izšli bodo tudi posamezni glasovi. Da pa bi mogel vsaj približno določiti število izvodov, želim, da mi gg. organisti in pevovodje neobvezno naznanijo, koliko materiala bi potrebovali. Cena partituri bo krog dve kroni, glasovom krog 40 h. Naznanila naj se pošiljajo na naslov: Fr. Kimovec, Alojzijeviški prefekt v Ljubljani.

— Velik uspeh slovenskega skladatelja. — C. in kr. direkcija e. kr. dvorne knjižnice na Dunaju je z odlokom dne 18. nov. 1907, št. 1385/07 kupila v svojo last 154 zvezkov rokopisnih skladb znanega odličnega skladatelja Danila Fajgelja. Gosp. Fajgelju, ki si je stekel mnogo krasnih zaslug za cerkveno glasbo, čestitamo na tem velikem in častnem uspehu najiskrenejše. Želimo, da bi še mnogo let deloval v čast slovenski glasbeni umetnosti.

Oglasnik.

Dvojne litanije za ljudsko petje od g. prof. Foersterja in sicer ene na čast presv. Sreca Jezusovemu, druge lavretanske so izšle pravkar v tretji izdaji, znamenje, da so se ljudstvu že priljubile. Oboje so prvič izšle v našem listu. V novi izdaji je besedilo popravljeno po novem „Cerkvenem molitveniku“; jasno je tudi označeno, kako se lahko pojo invokacije in odgovori enoglasno, dvo-, tri- ali štiriglasno; posebno prav je, da je pri invokacijah naznanjeno, kdaj naj duhovnik-pevec, ki ne more peti visoko, vzame note drugega glasu. — Litanije — čeprav na videz preprosto delo — so vendar sestavljene z umetniškim duhom. Skladatelj se je zavedal, da je treba v vsaki, tudi najpreprostejši skladbi neke gradacije, treba vsaj nekaj modulacije, da se izognemo preveliki enoličnosti. Zlasti nam v tem oziru ugajajo invokacije litanij presv. Sreca Jezusovega. Kako kipi prošnja v vsaki invokaciji silnejše kvišku, in v zadnji kakor bi hotela siloma potegniti milost iz nebes na verno ljudstvo. Zdi se, kakor da sta se skladatelj in sestavljavec cerkvenega besedila dogovorila, zakaj tudi v tekstu je izvečine opaziti neka gradacija, ali vsaj po tri invokacije spadajo izvečine po logični misli skupaj. Pa kljub temu invokacije niso nikakor komplicirane, ampak čisto preprosto komponirane. Tu imamo ilustracijo izreka: „In der Beschränkung zeigt sich erst der Meister“, t. j. mojster se pokaže v tem, če se zna omejiti, da zna, čeprav z malimi pripomočki, ustvariti veliko in lepo delo. — Na 3. strani v zadnjem taktu naj dobita sopran in alt noti h—g, mesto e—g.

Fr. Kimovec.

Ob koncu leta.

Radostni izjavljamo koncem tridesetega letnika, da ves naš trud ni bil zastonj. Cerkveni Glasbenik je list, ki ga radi berejo po Slovenskem vsi, ki se zanimajo za resnobno cerkveno glasbo. Posrečilo se nam je, da smo zbrali okrog lista lep vенеć mož, ki so navdušeni za razvoj cerkvene glasbe v Slovencih in radi — četudi brez nagrade — pomakajo večje svoje pero v črnilo v prilog našemu listu. Po vsem Slovenskem in še dalje imamo dopisujočih članov. To je lep napredek. Prizadevali si bomo, da ta slovenski glasbeni krog še razširimo, zlasti pa bomo stremili po tem, da postane sčasoma „Cerkveni Glasbenik“ oficialno glasilo vseh Cecilijinih družb po Slovenskem. Več cerkvenoglasbenih listov Slovenci ne moremo vzdržavati. Zato je najbolje, ako se vsi Cecilijanci pod isto streho utaborimo.

Gmótno smo letos izhajali. A ker so tiskovni stroški vedno večji, zato iznova prosimo svoje somišljenike, naj nam pridobivajo novih naročnikov, da ne bomo prihodnje leto opešali. Upanje imamo v bodočnost, ki bo vedno bolj razgnala megle, da bomo jasnih lic in vedrega čela delali za udejstvovanje cecilijanskega ideala. Deus providebit!

„Cerkveni Glasbenik“ velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 4 krone, za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 3 krone. Kdor pošlje pet kron, je hkrati tudi plačujoč član našega društva.

Današnjemu listu smo pridejali čeke, katerih naj se izvolijo poslužiti naročniki in člani našega društva.

Vsem vesele božične praznike in srečno novo leto!

Urednik

Današnja številka ima štiri strani priloge, naslovni list in kazalo. Priložena ji je

12. številka cerkvenoglasbenih prilog.

Odgovorni urednik lista dr. Andrej Karlin. — Odgovorni urednik glasb. priloge Anton Foerster. — Zalaga Cecilijino društvo. — Tiskala Zadrúžna tiskarna v Ljubljani.

